

„Aki küldött, velem van, nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami tetszésére van”

Könnyű lehet Jézusnak! – gondolhatjuk. Hiszen ebben az evangéliumi szakaszban a fenti idézetet túl azt is elmondja a hitetleneknek, hogy *„nem evilágból vagyok”*. Ilyen „háttérrel” bizonyára nem olyan nehéz a Jóisten kedvére tenni... Nekünk egyszerű halandóknak bezzeg sokkal nehezebb a dolgunk, csak tapogatózunk a sötétben...

Csábító ez a hozzáállás, de inkább csak mentegetőzés, saját felelősségünk elodázása, amivel megnyugtathatjuk a lelkiismeretünket, hogy ne kelljen szétnézni saját magunkban, és a tettek mezejére lépni.

Sokan sokfélét gondolunk Jézusról. Nincs azzal semmi baj, ha sokat jelent nekünk „isteni” mivolta. De vigyáznunk kell, hogy ez ne növelje a távolságot közte és köztünk. Valószínűleg nem túl előrevivő, ha hajlamossá válunk elérhetetlen példaként emlegetni. Még ha így is van, inkább azt kéne újra és újra tudatosítani, hogy egyszerű hús-vér emberként is mennyi mindent tudunk eltanulni Tőle.

Biztos, hogy nem kér tőlünk lehetlent a Jóisten. Mi is lehetünk „nem evilágiak”, talán egészen hétköznapi tettek által is. Fontos, hogy bízzunk a Jóistenben, de helyettünk nem fog megtenni semmit. Hitetlenkedünk magunkban? Vagy valójában csak lusták vagyunk? Ne spóroljuk meg a folyamatos munkálkodást saját magunkban és a környezetünkben, mert *„amit nem emelsz – szüntelen – süllyed.”* (Fodor Ákos). Emellett kívánom, hogy találjuk meg a bölcs egyensúlyt az egészséges befelé nézés és a másokra figyelés között. Ha ez sikerül, talán könnyebben megérezzük, hogy mi is az a – sokszor saját magunk által eltakart – *istennek tetsző*.

Benyhe Robi, Budapest